

Jeg er ikke i Stand til at forstaa Princippet i det nye Standpunkt, Partiet Venstre her har indtaget, eller at forstaa Begrundelsen, thi ved Regeringens Forslag er der sat en Grænse for, hvad Staten kan yde i Pengemidler, nemlig 3 Kr. pr. Indbygger foruden det direkte Statstilskud, og hvorfor det ærede Medlem saa vil formene en bestemt afgrænset Landsdel, hvor en Foranstaltning af den Art findes at være det tjenligste, at anvende Statstilskuddet delvis til en saadan Foranstaltning, er jeg ganske ude af Stand til at fatte. Der var i Virkeligheden ingen som helst Begrundelse i hans Udtalelse. Man har ganske vist tidligere set bebudet en Frontforandring i Venstres Stilling paa dette Punkt, og den vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, fordi den er ejendommelig og er et Vidnesbyrd om de temmelig forunderlige Forhold, der for Tiden hersker indenfor Partiet Venstre. Det ærede Medlem, der er Partiets Formand (J. C. Christensen), siger i en Artikel i „Tiden“ følgende: „Tanken om, at Kommunerne skal hjælpe gennem Prisnedsættelser, er vist ogsaa kun noget, Ministeriet er kommen til fra sin Kampagne om Maksimalprissystemet. Den Tanke vil neppe slaa Rod i Livets praktiske Jord“. Og i en Tale i Roskilde sagde det samme ærede Medlem for nylig, at Venstre inde paa Rigsdagen har meldt sig til Samarbejde om at hjælpe dem, der lider under Dyrtiden, „Venstre vil være med til at betvilge Penge til Sogneraad og Byraad, vi vil være med til at anvende en Del af Krigsskatten dertil, men vi vil ikke være med til, at hele Samfundet skal spise paa Samfundets Bekostning. Alene Nedsættelsen af Brødsprisen paa 20 Øre vilde koste Staten 14 Millioner. Hvorfor skal vi, der kan betale vort Brød, spise paa Statens Bekostning?“. Det ærede Medlem har altsaa været med til at bekendtgøre denne Frontforandring. Jeg skal minde om, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) tidligere just har taget Afstand fra den Betragtning, som det ærede Medlem fra Ringkøbing her fremsætter. Han sagde ved Finanslovens første Behandling i Aar, vendt mod en Taler, der havde gjort den Indvending, at hvis man nedsatte Prisen paa alt Brød, kunde ogsaa Grev Frijs, Otto Mønsted og Generaldirektør Ole Olsen faa billigt Brød: „Ja, selvfølgelig skulde det. Men hvis det samtidig blev ordnet saaledes, at disse Herrer gennem en forøget Beskatning kom til at tage Del i

Byrderne, forekommer det mig, at saa er der ikke noget som helst at indvende mod dette Princip“. Altsaa, en direkte Imødegaaelse af de Udtalelser, som Partiets Formand, hvem jeg ellers troede det ærede Medlem stod særlig nær, har fremsat. Endelig er de Anskuelser, som det ærede Medlem, der er Formand for Partiet, saaledes har fremsat, aldeles ikke kommet til Udtryk i Partiets Forslag. Thi vel skal man efter dette Forslag ikke være med til at spise paa Statens Bekostning, Statssamfundsmedlemmerne skal ikke allesammen være med til at spise billigere Brød paa Statens Bekostning, som det ærede Medlem sagde, men derimod overdrager man fri Adgang for enkelte kommunale Samfund, f. Eks. Lolland-Falster, til at lade alle deres Samfundsmedlemmer spise paa dette Samfunds specielle Bekostning. Forholdet er ganske ensartet. Det er kun en Del af Landet, man her tager og siger: Denne Landsdel kan indrette sine Forhold saaledes, at alle her spiser paa alle kommunale Skatteyderes Bekostning. Det er ganske det samme, som hvis man ordner Forholdene for hele Statssamfundet og siger, at for dette hele Statssamfund kan alle spise paa alle Statsskatteyderes Bekostning. Den Imødegaaelse, det ærede Medlem for Horsens Landkreds har givet af det ærede Medlem for Ringkøbings Udtalelser, er træffende. Og det er aldeles ikke af de principielle Grunde, der er fremførte af det ærede Medlem fra Ringkøbing, at jeg stiller mig tvivlende overfor Nødvendigheden eller Muligheden af at gaa til saadanne Foranstaltninger, men jeg mener, at man skal spare sit Krudt, vi maa ikke bruge vore Vaaben for tidligt, vi ved ikke, hvad der økonomisk kan times os under disse vanskelige Forhold. Vi maa prøve nu, hvor langt vi kan komme ad den begrænsede Vej, som dette Forslag anviser.

Hvilke Foranstaltninger er det da, Venstre og Højre nu vil være med til? Som jeg allerede har peget paa, er der her nogen Forskel. Højre vil kun være med til de Foranstaltninger, der giver Bidrag til Hjælpekasserne og private Foranstaltninger. Venstre vil være med dels hertil og dels til vidtgaende Bemyndigelser til Kommunerne. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Venstres Bemyndigelse til Kommunerne er her saa vidtgaende, at der overhovedet slet ingen Grænser er sat for den, der er ingen Grænser sat for, hvor højt Kommunerne her efter Venstres Forslag kan gaa i økonomisk Henseende.